

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Co mi může přinést cestování?

Karolína Karlíková a Tereza Volná, 8. C

Co mi může přinést cestování?
To je něco, o čem nemám zdání.
Nad touhle otázkou si pořád hlavu lámu.
Myslím si, že už ji ale za chvíli zvládnou.

Cestování tě může zbavit stresu,
ale zároveň můžeš potkat mnoho děsů.
Můžeš poznat novou kulturu,
ale taky se můžeš dostat na nulu.

Taky ochutnám jídla mraky
z jejich hezké kultury.
Měla bych si dávat pozor taky
na nebezpečné obludy.

Nová zvířata potkám,
které u nás v zemi nevidám.
A možná se taky někdy objevím
mezi stádem lam.

A jednoho dne si uvědomím,
že dnes už nikdy nevrátím se tam.
Ale až jednoho dne pouliční lampy zhasnou
a já si uvědomím, co vše ztrácím
a že už se nikdy neobjevím
v té krásné zemi,
ze které právě přicházím,
chci se vrátit do té země zpět,
kde já našla jsem svůj svět.

Všechno není, jak se zdá

Natálie Gajdušková, 9. B

Byla nebyla jednou jedna opuštěná vesnička uprostřed ničeho, v ní starý ztrouchnivělý domeček a v něm velmi hodný dědeček. Na druhém konci tohoto širého světa jsem žila já, přebývala tu se mnou také matka má. Měla jsem ji tuze ráda, jenomže bylo toho na ni mnoho a o mě už se tolik nestarala. Jednoho dne se tedy rozhodla, že mě svěří do péče dědečkovi. A tak se taky stalo. Toto byl ten okamžik, kdy to všechno jakýmsi způsobem začalo.

Byl pátek třináctého a já jela poznat děda svého. V životě jsem jej neviděla, kolovaly mnou různé pocity. Zatímco mě matka nabádala, abych něco nevyvedla, byla jsem nucena vrátit se zpět do reality. Z mého tichého přemýšlení mě vytrhla právě matčina slova. Já však nevnímala, zaujala mne totiž vzdálená sova. Najednou se před námi objevila stará zdobená brána. Byla jsem si vědoma, že dál už musím sama. Rozloučila jsem se tedy a doufala, že ji nevidím naposledy. Dům byl v příšerném stavu. Měla jsem pocit, že mi brzy něco spadne na hlavu. Chvíli jsem tu jen tak stála, posléze se odhodlala a na stará vrata zaklepalá. Otevřel mi postarší pán, moc hezky se usmíval. „Ty musíš být Amálka!“ pravil radostně poté, co se zdvořile představil a pozval mě dál. S úsměvem jsem kývla. „Amálko, bohužel jsem neměl moc času udělat ti místo, volnou mám jen půdu,“ řekl dědeček tónem plným studu. „V pořádku, dědečku,“ odvětila jsem. V hlavě si však namlouvala, že je to pouhopouhý sen. Zadumaně si mě prohlížel. „Následuj mě,“ poručil mi po chvíli. Vzala jsem svá zavazadla a pospíchala po schodech nahoru, co mi síly stačily.

Ocitla jsem se na již zmiňované půdě a málem mně oči vypadly z důlku a to jsem sotva viděla menší půlku. Harampádí zde plno bylo, nemile mě to překvapilo. Všude samé pavučiny, vedle zase kupy hlíny. A v tomhle mám jako žít?! Mám chuť ihned odejít. „Samozřejmě to dám do kupy, ale může to tak zatím být, co myslíš?“ opatrně se děda zeptal. „Může,“ chladně jsem odvětila a marně se pokusila o úsměv.

Vše tu strašně vrzalo. Všimla jsem si, že za postelí leží něco, co nedokážu nazvat a ono mi to nedalo. Zvědavost mě přemohla. „Dědo, copak to je za krabici?“ hloupě jsem se zeptala. „Ale kdepak krabice, vždyť to je má stará aktovka,“ zasmál se dědeček. A já ihned litovala, že jsem se vůbec ptala. Děda se omluvil, že musí jít chystat večeři a mě tu nechal, abych se zabydlela. Moc dobře jsem věděla, že bych neměla, ale zvědavost nade mnou zvítězila a zavedla mě k dědově opotřebované aktovce. Sebrala jsem ji a mířila si to přímo k pohovce. Aktovku jsem

otevřela, divnou věc se dozvěděla. Starý pošramocený deník jsem na dně našla a úžasem jen žasla.

Zaslechla jsem vrzat schody, snad nenadělala jsem tu moc škody. Aktovku na své původní místo jsem hodila a deník pod polštář spěšně položila.

Seděla jsem s dědou v kuchyni a jedli jsme večeři, kterou nám připravil. Povedeným vtípem mne pobavil. Dost jsem si s ním rozuměla. Proč mi matka o něm dřív nepověděla, to já nevěděla. To už si to kráčím chodbou a mávám na dědu. „Dobrou noc a děkuji za večeři!“ křikla jsem na něj. „Dobrou!“ ozvalo se nazpátek.

Hned co jsem došla na půdu, popadla jsem deník, otevřela jej a začala číst. Otáčela jsem list za listem a nestačila se divit. Děda se mi znenadání začal protivit. Nebyl to ten hodný děda a já byla celá bledá. Deník mi prozradil, jaký doopravdy je. Chtěl postavit mocné stroje a vzbudit samé nepokoje. Dočetla jsem se, že existují dva světy. Jeden náš a ten druhý pro pohádkové skřety.

S těmi měl děda strašné plány. Chtěl jim všem nasekat hlavy. A co má v plánu s námi? Jsou zde jisté záznamy.

Amálka se po tomhle zjištění rozhodla proti zlu bojovat a svého vlastního dědu v téhle válce překonat. Vůbec se s ním nemazlila, všechny plány mu zmařila, a aby toho nebylo málo, mnohem víc se stalo. Ve sklepě jej uvěznila a do duše mu promluvila. Děd měl, co si zasloužil. Po volnosti však zatoužil. Chtěl Amálce uniknout, čekal ho však pouhý kout. Amálka se stala hrdinkou a s radostí se vrátila za svou maminkou. Avšak teď se s námi musí bohužel rozloučit a tímto celou pohádku ukončit.

A jak je u pohádek zvykem, tak s tímto okamžikem by mělo přijít ponaučení. Jinak tomu nebude, znalostí nám nabude. Všechno není, jak se zdá, věc se občas jinak má.

Magie je skutečná!

Kristýna Pindurová, 9. C

„Vstávej, první den školy!“ probudila mě máma. A také nový rok. Nevěděla jsem, jestli se těším do školy, nebo ne. Na některé věci jsem se těšila, ale pořád jsem chtěla zůstat doma a dozvědět se nové věci o magických bytostech. Magie mě vždycky fascinovala. Spousta lidí mi říkávalo, že jsem blázen. Nedokázali pochopit nic, co jsem říkala, takže jsem jim mohla připadat

jako totální pošahanec. Věřila jsem na zoubkovou vílu či na upíry. To co ostatním mohlo přijít jako blbost, mi přišlo jako skutečnost.

„Nesed' tu jen tak a vem si konečně ten batoh!“ hodila po mně máma svačinu. Neměla jsem čas tu jen sedět a přemýšlet o skrytém světě, který se před námi ukrývá, a my to nevidíme pouhým okem. Musela jsem si tedy vše zabalit a obléct se do té ukrutné zimy. Nepřestalo ani na minutu sněžit, tohle počasí mě štválo a okouzlovalo zároveň. Nechtělo se mi spadným sněhem prodírat, ale musela jsem. Cesta do školy trvala jen pár minut, ale s takovou tam budu o něco později, než bylo očekávané.

Batoh na zádech mě pořád iritoval! Něco mi na něm vadilo. Snažila jsem se to potlačit, jenže jsem z toho šílela! Nebyl těžký ani lehký, ale pokaždé, co jsem se pohnula, začal se kroutit do všech stran. Bylo to zvláštní a já se rozhodla se porozhlédnout po nějaké lavičce, kde bych si mohla na pár sekund položit batoh, abych se podívala dovnitř na to, co mi vadí v chůzi. Tušila jsem, že přijdu do školy pozdě, jenže nic mě neodradilo od toho to uvnitř prozkoumat.

Našla jsem lavičku a snažila se zrychlit v chůzi, zajímalo mě, co se uvnitř batohu nachází.

Dodávalo mi to pocit adrenalinu a to se mi líbilo.

Rozepnula jsem zip a ze začátku vše bylo, tak jak mělo, dokud jsem se nepodívala do spodní části aktovky. Našla jsem tam srolovaný papír. Nic takového jsem neměla doposud v aktovce, ani jsem si to tam nedala, to můžu zaručit!

Když jsem to otevřela, zjistila jsem, že to není ledajaký papír. Byla to mapa. Nic v ní nebylo, ani tečka. Byla celkově prázdná. Dotkla jsem se středu mapy a nemohla jsem uvěřit, co mi to udělalo. Když jsem se toho místa dotkla, píchlo mě to, jako trny od růže. Krev z prstu mi tekla a kápla na mapu. Začala se mi nehorázně točit hlava, ve výsledku jsem spatřila na mapě točící se spirálu. Jako kdyby mě dovnitř táhla a volala mě.

Okolní svět mi zmizel z očí, když jsem jen na chvíli zavřela oči. Nepocítila jsem na sobě žádný padající sníh, avšak pocítila jsem jasně zářící slunce. Pootevřely se mi oči a já vyjekla. Předemnou stála skupinka elfů, víl a jiných podivných stvoření!

„Jak se nám ta mapa mohla ztratit!“

„Co teď s tím člověkem budeme dělat, ví o nás!“ hádali se mezi sebou a já žasla. Byla jsem z nich odvařená.

Mezitím, co se ostatní hádali, ke mně přiletěla víla. Vypadala překrásně, takhle jsem si víly nepředstavovala. „Človíčku, a kdopak jsi ty?“ prohlížela si mě z obou stran a vůbec se nebála. Jako kdyby věděla, že tajemství o magii je u mě bezpečně uschováno, a také že bylo.